

Lovforslaget har foreslaaet, at juridiske Personer skulle betale. Det forekommer mig, at ogsaa dette er et lille Argument for, at det er hensigtsmæssigt at gaa ind paa § 2, for at man kan faa den rette Skat af disse saakaldte juridiske Personer. Jeg har deltaget i Forslag Nr. 41 om, at denne Lov ikke skal træde i Kraft i Forholdet mellem Kjøbenhavn paa den ene Side og Frederiksberg og Gentofte paa den anden Side. Jeg har dermed ganste vist særlig tænkt paa Frederiksberg Kommune; jeg er for saa vidt i Overensstemmelse med Regeringen; kun gaar Forslaget her noget videre dels lige over for Frederiksberg og dels ved, at Gentofte Kommune er med. Jeg tror, det vil være ret naturligt og rimeligt, at man giver en vis Respit og faar Tid til at overveje, om der ikke er andre Veje at gaa for at komme ud af de uheldige Følger, som denne Lov vil have for flere af Kjøbenhavns Nabo-kommuner, særlig for de nærmeste, end just dette at lade dem komme ind under Loven uden videre. — Jeg har nu gennemgaaet de Endringsforslag, som jeg har været med til at stille, og som holdt sig inden for den Ramme, som Regeringen har angivet, i streng Forstand holdt sig inden for den personlige Stats interkommunale Ordning. Men jeg skal ikke nægte, at, naar man allerede paa dette Punkt vil gaa saa vidt, som Regeringen er gaaet, saa forekommer det mig, at man dog ikke kan undlade at tage under Overvejelse, om det dog ikke vilde være naturligt og rigtigt at tage det hele Spørgsmaal om den kommunale Skat op til Undersøgelse og Forhandling og tage op til Undersøgelse de øvrige Dele af den kommunale Skat, som man ikke nu har i Sinde at røre ved, og se, om de i Virkeligheden ere mere retfærdige end den, man nu vil søge at forbedre, og om Paaligningen af dem nu er hensigtsmæssig og fornuftigt indrettet. Der er i saa Henseende Forstel paa Land og By, og jeg skal omtale hver for sig. Paa Landet have vi Hartkornsskatter og Formue- og Lejligheds-skat. Jeg tror, det vil være meget svært at føre et Forhør for, at Hartkornsskatterne ere retfærdige; jeg tillader mig at tro, at det er umuligt. Man kan mene, at man ikke kan undvære dem; man kan mene, at det, man vil sætte i Stedet derfor, heller ikke er hensigtsmæssigt, det er en anden Sag; men i og for sig at komme til det Resultat, at Hartkornsskatten er en retfærdig Skat, tror jeg er umuligt. Den er i og for sig uretfærdig; thi Ejendommen beskattes uden noget Hensyn til de enkelte Personer, der nyde Ejendommens Indtægt, og det er dog dem, der til syvende

og sidst burde beskattes, selv om man tager Skatten direkte af Ejendommen. (Indsigelse af S. Hage.) Det ærede Medlem maa undskylde mig, det er saaledes, det er det, for saa vidt angaar de kommunale Hartkornsskatter. Den Værdom, som det ærede Medlem vil fremkomme med, naar han faar Ordet, kender jeg, den er udmærket, den kan være fuldstændig korrekt og gælde lige over for de faste staaende Hartkornsskatter til Staten, men gælder ikke lige over for bestandig væslende Hartkornsskatter til Kommunen. Derfor vil jeg bestandig tillade mig at hævde lige over for det ærede Medlem og hvem som helst, at der her er Tale om en uretfærdig Beskatning, som det vil være et Gode at komme bort fra. Den er i og for sig uretfærdig, fordi den ikke tager Hensyn til, hvor Indtægten af Ejendommen gaar hen, og den kan ikke tage Hensyn dertil. Den Mand, som sidder paa en Bondegaard, som ikke er fri Ejendom, paa hvilken der hviler Arveskæteafgift og Tiende, og som er højt bebyrdet med Prioriteter, kommer af sin Ejendom til at betale akkurat det samme, som hans Nabo, som har en Gaard af samme Størrelse og Godhed, der er en fri Gaard, hvorpaa der ikke hviler Prioriteter; man kan aldrig komme fra, at det i og for sig ikke er retfærdigt; om det var nødvendigt i tidligere Tider at gaa dertil, er en hel anden Sag. Tillige har denne faste Ejendoms-skat paa Landet det uretfærdige, at det er kun den enkelte Næring, som beskattes, medens al anden Næring er fri — Skov beskattes kun gennemsnitlig meget lavt, al anden Ejendom, Bygninger, Fabrikker etc. beskattes slet ikke. Det forekommer mig derfor, at det ikke er en saa urimelig Tanke, at man vil forsøge paa at fremkomme med et Forslag om de kommunale Hartkornsskatters Afkærvning. Naar man ikke vil gøre det pludselig, naar man ikke siger til Kommunerne fra i Dag til i Morgen: I maa ikke opkræve Hartkornsskatter og alting skal gaa paa Formue og Lejlighed, men naar man siger til dem, at det skal ske lidt efter lidt, nu fikkere vi, saa skrive vi lidt efter lidt af, og i Løbet af 20—30 Aar falde Hartkornsskatterne bort, saa tror jeg ikke, det lige over for Kommunerne kan siges, at de ville blive stillede uheldigt i saa Henseende. De faa Tid til at vænne sig til det ny, udmærket god Tid dertil. Og dernæst det Indgreb i de bestaaende Kontraktforhold lige over for de enkelte, som man kunde frygte, og som man maatte indrømme der var Grund til at frygte, hvis man uden videre paa en Gang vilde affasse Hartkornsskatterne, det Indgreb kommer heller ikke til Stede i det Dødblik, man lader